La steaua…

Nr. 47
Martie 2019

Revistă a Cenaclului literar *Daniel Drăgan* din Şcoala *Buică Ionescu,* Glodeni, Dâmboviţa.

Coordonatori: profesorii **Ioana Savu, Cosmina Radu, Roberta Anghelescu**
profesor învăţământ primar **Mihaela Mărculescu**
Fondatori: profesorii **Ştefan Stănciuc, Ovidiu Rizescu, Steliana Soare**. ***Fondată în 1965. Serie nouă***

Vers pour Roumanie
Pag. 14

Aventuri în lumea sportului – pag. 15

Dintre creațiile elevilor noștri

Lumi paralele – pag. 3

Părinții – modele de urmat pentru elevii clasei a V-a – pag. 28

Mărțișoare colorate… - pag. 32

Talente printre pitici
Pag. 19

Zborul cu dragonul
Pag. 19

Întâmplări imaginare din apă, despre apă
pag. 20

Din lumea animalelor și plantelor
pag. 24

Revista *La steaua…*
Colectivul de redacţie

- ***Profesori coordonatori***: Ioana Savu, Cosmina Radu, Roberta Anghelescu, Mihaela Mărculescu

Tehnoredactare:

- ***Cadre didactice:*** Ioana Savu, Roberta Anghelescu, Mihaela Mărculescu, Vasile Oana Maria
- Elevi: Nițu Eliza, Militaru Fabiana

ISSN 2069 - 8372
ISSN-L = 2069 – 8372

Sediul revistei:
Şcoala Gimnazială *Buică Ionescu* Glodeni
Str. Centru, nr. 4.
Director, prof. Radu Cosmina Mihaela
Director adjunct, prof. Anghelescu Maria-Roberta
Telefon/Fax: 0245 228317
E-mail:
scoala_buica_ionescu_glodeni@yahoo.com
Site:
www.scoalaglodeni.eu

Vă urăm o primăvară frumoasă, cu soare în suflet și în priviri!

Dintre creațiile elevilor noștri

LUMI PARALELE...

Odiseea Miei

CAPITOLUL I

Misterul coletului

Mia Pines este o fetiță de 12 ani care trăiește în orășelul Firefly. Viața ei se schimbă când ea și familia se mutară în Greenville, un sătuc situat pe marginea unui râu.

Greenville era crezut un sat bântuit de fantoma unei vechi vrăjitoare, totuși familia Miei nu credea în lucruri supranaturale. Sătucul nu era prea populat, ceea ce-l făcea în general foarte liniștit.

Toate bune și frumoase până într-o zi când, la ușa casei, familia Pines a primit un colet.

- Hm... nu-mi aduc aminte că am comandat ceva.

- Nici eu, poate este un cadou de bun-venit! spuse doamna Pines suspicioasă.

Doamna Pines deschise coletul, iar înăuntru dădu de o surpriză:

- Vai! Este o pisicuță! spuse doamna Pines surprinsă.

- Cât de drăguță este! O păstrăm, o păstrăm? țipă Mia entuziasmată.

- Ăsta da cadou de bun-venit. Desigur că o păstrăm. Îi poți alege și un nume!

- Hmmm... Am să îi pun numele... Iris! Deoarece are ochii violet ca un iris.

- Ce nume creativ! I se potrivește! spuse tatăl Miei mândru.

Dar în colet mai era ceva:

- O scrisoare?

- Să vedem ce scrie! Deschide-o! spune Mia în timp ce se juca împreună cu Iris.

- Este o adresă... Ar trebui să mergem și să le mulțumim.

- Daaa! Poate au și copii cu care m-aș putea juca! țipă Mia fericită.

Ceea ce nu știau ei era că acea scrisoare le va schimba viața.

CAPITOLUL II - Gnomii

Și așa, Mia și familia ei au plecat spre adresă, care era situată la doar câțiva kilometri de casa lor. Au ajuns cu bine acolo, dar chiar când să ciocăne la ușă, o gaură uriașă se formă în pământ și toți picară în gol.

- Aaaa!

Dar, într-un moment, o lumină albă îi cuprinse și în următorul moment toți se treziră pe o iarbă frumoasă și verde. Un mic spiriduș îi ajută să se ridice și le oferi apă și mâncare.

- Unde suntem?

- Sunteți în Gravity Falls. Aici vă este noua casă.

- Noua casă? Dar noi deja avem una.

- Din păcate nu vă mai puteți întoarce acasă.

- Dar avem joburi, avem și pisicuța pe care ne-ați dat-o!

- Nu mai este nicio modalitate prin care să vă puteți întoarce și oricum dacă v-ați întoarce, ați muri toți. Un imens tsunami se apropie de Greenville. Voi erați ultima familie rămasă acolo. Va trebui să mergem la vrăjitoare pentru a vă face integrarea.

- Integrarea?

CAPITOLUL III

"Bun venit în Gravity Falls!"

- Totuși, în ce constă această integrare? Și cine este vrăjitoarea?

- Integrarea va fi simplă. Veți primi fiecare câte o sticlă de porțelan și dacă se transformă în aur în mai puțin de 5 minute, înseamnă că sunteți demni de a fi conducătorii noștri. Vrăjitoarea este pisicuța pe care ați primit-o. Se poate transforma în orice lucru.

Familia Pines merse mult timp împreună cu spiridușul, până când ajunseră într-o peșteră uriașă. Acolo, o bătrânică le oferi imediat o sticlă de porțelan și le spuse să nu lase sticla jos pentru nimic. Fiecare dintre sticle se transformă în aur în mai puțin de 2 minute, iar în acel moment de afară se auziră chiote și muzică. Mii de spiriduși intrară în peșteră și toți îi aplaudară pe membrii familiei Pines.

- Se pare că voi chiar sunteți aleșii! Bun venit în Gravity Falls!

Nițu Eliza, clasa a V-a B

Profesor îndrumător, Savu Ioana

Tărâmul celălalt

Capitolul I - Cel mai frumos tărâm

Tărâmul celălalt este foarte frumos. Acolo nu există oameni, decât bebeluși care cresc din flori, iar la naștere ei primesc câte un fruct. Bebelușul primește un nume asemănător fructului primit. Aceste fructe îi călăuzesc pe bebeluși pe calea bună, învățându-i ce e bine.

Când bebelușii ies din floricica lor, aceasta îi crește într-o căsuță din mâncare, care va fi căminul lor. Excluzând asta, acolo, împrejurimile sunt fabuloase. Există asfalt cu folie de copt, acadelele cresc în grădini, pietrele sunt fursecuri și pâini, pomii sunt înghețate pe băț, iar lacurile sunt pline ochi cu suc.

Și cel mai frumos este că fântânile sunt pline cu ciocolată.

Capitolul al II-lea - Primul bebeluș

Într-o zi, o floare mare a răsărit în grădina Lămâiței. Lămâia cu viață crescu gigantică, iar Lămâița era din ce în ce mai speriată.

După o săptămână, floarea se deschise, iar din ea ieși un bebeluș. Lămâița, văzând bebelușul, a dat legea ca fructele și legumele să îi vegheze.

Lămâița primi bebelușul în casa ei și îl numi Lemon. El era băiat.

După aceea, Lămâița ieși cu coșul ei din pâine afară și adună acadelele și dulciurile pe care i le oferi micuțului. Ea era foarte apropiată de Lemon.

Capitolul al III-lea - Înmulțirea bebelușilor

Se pare că Lemon nu era singurul bebeluș. În grădina celorlalte fructe, crescu ca și în grădina Lămâiței, câte o floare. Vinetei îi crescu o floare și din ea ieși un bebeluș pe care îl numi Vinecior, Cireșicăi unul pe care-l numi Șeri, Tecii, un bebeluș pe care-l numi Fasole și tot așa ei s-au înmulțit.

Acum Tărâmul Celălalt a devenit o țară a bebelușilor.

Popescu Iuliana Antonia, clasa a V-a B

Profesor îndrumător, Savu Ioana

În lumea oceanului

Tobi este un peștișor, care la vârsta de doi ani a fost luat de lângă cei șapte frați ai săi și a fost dus într-un acvariu. Viața sa nu era așa de rea, deoarece avea tot ce-i trebuia. Însă lipsa iubirii și absența apăsătoare a familiei l-au afectat pe Tobi în fiecare zi.

În fiecare zi își punea o dorință:

- Sper să mă reîntorc în ocean!

După un timp, Tobi a fost cumpărat de o familie bogată care se numea Vence.

În noua sa locuință, era foarte mult loc, iar acvariul în care se afla era poziționat lângă geam. Peștișorul privea neîncetat pe geam, sperând ca într-o zi să-și vadă frații. De ziua lui Tobi, acvariul s-a spart, iar el a sărit pe geamul larg deschis, direct în apa nemărginită. Peștișorul începu să înoate fericit, deoarece marea sa dorință se îndeplinise.

- Bună ziua, domnule! Mă puteți ajuta să ajung în PESTILANDIA?

- Desigur! Vom merge cu caleașca!

Pentru prima dată Tobi era acceptat și ascultat de un prieten. Acesta i-a povestit vizita lui, întreaga lui viață, toate experiențele uimitoare pe care le-a trăit. Vizitiul își dădu seama că îi cunoștea pe toți cei șapte frați ai săi.

Ajungând la casa lui, Tobi s-a întâlnit cu frații săi și le-a promis că nu va mai pleca niciodată!

Prunache Robert, clasa a V-a B

Profesor îndrumător, Savu Ioana

Tărâmul dulciurilor

Într-o dimineață ploioasă, eu cu colega mea Elena am dormit la bunica mea. Eram foarte departe de casele noastre, dar mai ales de casa Andreei, prietena noastră.

După ce ne-am făcut rutina de dimineață, eu cu Elena ne-am hotărât să mergem afară, așa că am mers la bunica să o întrebăm dacă ne lasă:

- Buni, buni, putem merge afară?

- Da, dar îmbrăcați-vă gros! răspunde bunica.

După ce i-am făcut pe plac bunicii, am ieșit. Ne-am jucat, am făcut oameni de zăpadă, castele, ne-am bătut cu bulgări, iar după aceea am plecat să ne plimbăm, dar nu departe de casă.

La un moment dat, am dat de o mică și verde pădure, era o pădure numai cu brazi înalți și foarte veseli. Am mers ce am mers până am dat de un cerc mare și colorat, cu mov, albastru și alb.

Nedumerite, am hotărât să căutăm pe google, în speranța că vom afla ce este. După ce am scris, Elena a rămas mută, nu înțelegeam ce ar putea fi de a avut reacția asta.

- Aaaaa, este un portal, strigă Elena.

- Wow, nu-mi vine să cred.

Elena m-a întrebat dacă vreau să mă duc cu ea pentru a descoperi unde duce portalul:

- Vrei să mergi cu mine?

- Da, dar ne întoarcem repede, îi răspund bucuroasă.

Am sărit în portal și am descoperit o nouă lume, o lume din dulciuri, o lume foarte dulce.

Casele erau făcute din turtă dulce, mașinile din croissante gigante, copacii din bomboane de diferite arome, iar fructele lor erau din acadele.

Elenei îi veni o idee:

- Vrei să stăm aici până mâine?

- Da, dar mâine ne întoarcem!

Se făcuse dimineață, pe mine mă dureau măselele și burta din cauza dulciurilor, iar pe Elena dinții și capul. Am hotărât că trebuie să ne întoarcem acasă, așa că, înainte de a pleca, i-am dat un nume acelei lumi dulci: *Tărâmul dulciurilor.*

Iar apoi am sărit în portal. Bunica ne căuta peste tot, era îngrijorată și agitată. După ce i-am spus ce s-a întâmplat, s-a mai liniștit.

De atunci, nu am mai plecat fără să anunț.

Mi-a plăcut că am trăit experiența de a mânca numai dulciuri, am simțit că trăiesc cu adevărat, însă am reținut că nu putem mânca doar așa ceva. Nu mi-a plăcut că a trebuit să plec atât de repede.Vreau să știu mai multe despre o altfel de lume. Mi-a amintit că trebuie să avem o viață cât mai sănătoasă.

Militaru Fabiana, clasa a V-a B

Profesor îndrumător, Savu Ioana

Lumea în viitor

Pot spune cu certitudine că această lume este reală. Suntem dependenți de tehnologie și asta nu se poate nega. Am ajuns ca orice mișcare pe care o facem să fie controlată cu o simplă apăsare de buton. Lumea noastră s-a schimbat din 1910 când a fost înființată prima rețea de telefonie. Inițial a fost creată pentru a asculta radioul și pentru a comunica cu o persoană pe distanțe mici. Atunci telefonul era doar o jucărie inutilă căreia nu-i dădeai atenție.

Astăzi, tehnologia înseamnă o parte din noi. O parte care pe mulți îi controlează. Sunt sigur că în viitorul apropiat, în aproximativ 500 de ani, lumea va fi invadată de roboți. Toată forța de muncă va fi înlocuită de mașinării. Va exista o bancnotă unică în toată lumea. Se vor construi milioane de ferme subacvatice. Se vor crea condiții de viață din ce în ce mai bune. Sentimentele se vor pierde, trăirile nu vor mai exista, iar noi vom deveni marionete. Tehnologia va face un pas uriaș. Se vor inventa roboții cu inteligență superioară, iar călătoriile în spațiu vor reprezenta vacanțe pe care oricine și le poate permite. Din cauza poluării, animalele și plantele vor dispărea.

În 2800, Aurora, o cometă de proporții uriașe, va trece pe lângă planeta Pământ. Să sperăm că nu vom avea aceeași soartă ca dinozaurii.

Dar, până la urmă, totul este în mâinile noastre!

Miraculos și fantastic

Ce ar fi fost lumea dacă magia ar fi dominat întreg pământul? Dacă orice cuvânt ar fi fost o vrajă, dacă fiecare privire ar înțelege orice gând, iar fiecare atingere ar simți trăirile ce inundă corpul.

Fiecare om din această lume are propria sa putere. Cu cât este mai matur, cu atât puterea pe care o deține se dezvoltă și devine o forță supranaturală. Unii au primit puterea de a fi invizibili, alții dețin controlul minții, ceilalți telepatia, zborul, viteza, puterea de a se teleporta și a ajunge în locuri ascunse. Însă cea mai mare forță pe care o poate avea cineva este CĂLĂTORIA ÎN TIMP. Această putere supremă poate fi dezvoltată doar de cei mai puternici, cei mai experimentați și raționali. Călătoria în timp este un traseu dificil, care te poartă prin diferite epoci, te duce în trecut și te aruncă în viitor, iar dacă știi să o controlezi reprezintă o poartă către infinit.

Sper ca într-o zi visul meu să devină realitate!

Prunache Robert, clasa a V-a B

Profesor îndrumător, Savu Ioana

Descrieri cu început dat

„Soarele se grăbește cu pași de uriaș spre asfințitul roșu ca sângele. Rătăcește o clipă printre piscurile rumenite ale munților, apoi se scufundă încetinel, împroșcând o ploaie de lumină ruginie pe coamele dealurilor din față''.

Brazii verzi formează împreună un covor de verdeață. Zăpada albă, strălucitoare ca diamantele se observă pe munții înalți din depărtare.Vântul adie ușor mișcând crengile copacilor în stânga și în dreapta.Verdeața se vede și ea având o culoare ca de smarald.

Drumul spre munte era îngust cu multe curbe. Multe vietăți ale pădurii se ascundeau în tufișurile verzi, umbroase ale muntelui. Se zărea și pârâul limpede ce strălucea în razele de foc ale soarelui.

Un singur peisaj îți poate fura privirea, chiar și inima.

Becheanu Sara, clasa a VII-a A

Profesor îndrumător, Savu Ioana

„Soarele se grăbește cu pași de uriaș spre asfințitul roșu ca sângele. Rătăcește o clipă printre piscurile rumenite ale munților, apoi se scufundă încetinel, împroșcând o ploaie de lumină ruginie pe coamele dealurilor din față''.

Munții și vârfurile lor sunt mângâiate de razele soarelui de o culoare ruginie, în timp ce acesta se lasă încet în jos, la orizont. Peste pădurea de la baza munților, se lasă o umbră neagră. Din depărtare, iese ușor luna cu lumina sa albă. Îl salută pe prietenul ei, soarele, și apoi își văd fiecare de drum. Doar o mică rază rătăcită arată tristețea celor doi.

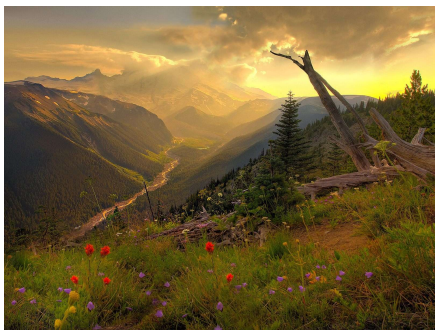

Prin pădure, nu mai vezi urmă de animale, auzi doar urletele lupilor care anunță sosirea lunii și bufnițele care vânează micii șoricei ascunși prin iarba și rădăcinile copacilor. Floricele care mai devreme erau pline de fericire se închid încet pentru un somn dulce.

Luna începe a se reflecta în micul râu ce curge din înaltul munte. Stelele apar și ele pe cerul negru. Și așa se sfârșește o zi minunată alături de natură.

Jeculescu Ștefania, clasa a VII-a A

Profesor îndrumător, Savu Ioana

,,Soarele se grăbește cu pași de uriaș spre asfințitul roșu ca sângele. Rătăcește o clipă printre piscurile rumenite ale munților, apoi se scufundă incetinel, împroșcând o ploaie de lumină ruginie pe coamele dealurilor din față''.

Dealurile jucăușe se bucură de ultimii stropi de lumină ai soarelui grăbit. Brazii cu podoabele lor verzi s-au încolăcit în jurul căbănuțelor care așteaptă locuitori. Râurile transparente sunt ca niște cristale în care se reflectă imaginea măreților munți, care se apropie tot mai mult.

Ici colo, se mai aude un mormăit în apropierea râurilor în care urșii își prind hrana. Căprioarele curioase scot capul printre brazi spre ultimile raze trimise de mingea de foc a cerului.

Veverițele, agitate din cauza lăsării serii, țopăie din brad în brad printre ultimele gustări de seară. Gândăceii au ieșit și ei din mușchii copacilor să vadă spectacolul soarelui.

Soarele scufundat în linia orizontului dă stingerea în natura care e cuprinsă de o liniște profundă.

Deftu Silviana, clasa a VII-a A

Profesor îndrumător, Savu Ioana

,,Soarele se grăbește cu pași de uriaș spre asfințitul roșu ca sângele. Rătăcește o clipă printre piscurile rumenite ale munților, apoi se scufundă incetinel, împroșcând o ploaie de lumină ruginie pe coamele dealurilor din față''.

Doar că acea lumină este cuprinsă dintr-o dată de negru. Frumosul roșu ruginiu este acoperit de nenumărate sclipiri ale stelelor. Dealurile răsună de zgomote diverse, de sunetele scoase de vietățile nopții. Adierea vântului face ca frunzele copacilor și crengile lor să foșnească precum un tril de privighetori.

E o plăcere să stai să asculți și să respiri în mijlocul naturii.Trece noaptea, o nouă zi revine la viață. Soarele îmbrățișează din nou crestele munților De la distanță se zăresc caprele negre, reginele munților, cum au început o nouă zi.

Vîrjoghe Tudor, clasa a VII-a A

Profesor îndrumător, Savu Ioana

O călătorie în pădure

În urmă cu câteva zile am plecat prin pădurea de la marginea satului cu o prietenă. Era o zi însorită de vară. Afară era foarte cald, dar la umbra copacilor era răcoare. În timp ce ne plimbam ne povesteam una alteia despre ce am făcut în vacanță.

Tot mergând am ajuns într-un luminiș. Acolo ne-am așezat pe iarbă, uitându-ne liniștite la cerul albastru. Deodată se auzi un foșnet deasupra noastră. Sus, într-un copac, se afla o mică veveriță maronie. Amândouă o priveam cu mare interes, dar, când ne-a văzut, a plecat. Ne-am ridicat și am mers, dar deodată ne-am oprit. În spatele nostru se auzea un zgomot. Ne-am retras temătoare câțiva pași. Dintr-un tufiș a ieșit un mic ghem de blană albă cu năsuc, codiță și urechiuși. Era un pui de iepuraș. Eu i-am făcut semn prietenei mele să nu facă zgomot. Am rămas acolo, privindu-l, vreo 5 minute, după care s-a îndreptat spre alt tufiș și a dispărut.

Cerul devenea roșiatic, iar în pădure se răcorea. Ne-am grăbit să ieșim din pădure. Când ne-am despărțit pentru a merge spre casele noastre ne-am promis ca a doua zi să o vizităm iar.

Vasile Alexandra Miruna , clasa a VI-a A

Profesor îndrumător, Savu Ioana

Primăvara

Într-o zi călduroasă de primăvară, alături de familia mea am mers la munte.

Deși nu era zăpadă, am reușit să mă distrez enorm. Cu sora mea de mână m-am plimbat prin pădurea răcoroasă și am reușit să descoperim ceva uluitor. Un loc adâncit în mijlocul pădurii, unde părea că niciun picior de om n-a mai trecut pe acolo. Un loc în care pătrundea o rază de soare.

În mijloc se afla un arbore rotund ca și cum ar fi fost pictat. Zeci de verevițe iubitoare veneau la noi pentru a ne juca cu ele. Căprioarele și iepurii se adunară în jurul nostru ca și cum încercau să ne spună o poveste.

- Cât de frumos! spuse Ștefi uimită.

După ce s-a înserat, mergând prin pădure, ne-am rătăcit. În acel moment, sute de licurici ca niște beculețe fermecate ne-au arătat unde se află cabana noastră.

Nu voi uita niciodată acel loc vrăjit!

Prunache Robert, clasa a V-a B

Profesor îndrumător, Savu Ioana

Renașterea naturii

Primăvara, vesela regină a florilor! A sosit din nou cu alaiul său, cu zeițele cu chip colorat și cu iarba verde ce-și flutură firavele degete spre cer. Copacii veseli își clatină crengile lungi și pline de flori ca niște zâne, iar răsadurile mici se pregătesc să ne ofere fructe moi și delicioase.

Primăvara privește bucuroasă cum copiii se joacă în iarba mare și verde cu mingea, cu coarda și cu multe alte jucării. Animalele pasc proaspăta iarbă pe câmpurile înflorite. Mielușeii zburdă pe câmpie.

Dar, când primăvara trece, nu putem decât să ne-o amintim prin tablourile frumos colorate. Câte un anotimp cu fluturi, așezându-se pe florile curcubeu. Este un anotimp minunat!

Marin Valentina Mihaela, clasa a V-a B

Profesor îndrumător, Savu Ioana

UN NOU ANOTIMP

Este primăvară. Soarele apune. Nuanța de roșu portocaliu și galben îmi strălucește minunat în ochi. Norii pufoși precum vata de zahăr se întind pe tot cerul. Intrând în casă, mă picură pe palmă un strop de apă rece ca gheața. Florile s-au mirat. Un fulger luminos ca o rază de soare străpunge cerul.

Copiii, așteptând ca ploaia să se oprească, au adormit. În casă e liniște și pace precum la cinema.

Ploaia s-a oprit. Norii au fugit. Dimineața a venit. Copiii când au văzut, către leagăn au luat-o la goană.

Intrând în grădinița cu flori, au văzut niște ghiocei străpungător de frumoși. Frigul ajunge. Dar o rază de soare vine și ne încălzește ca și cum am fi în casă lângă o sobă călduroasă.

Soarele zâmbind a spus că ne lasă. Noi am fugit în casă. A început ploaia iarăși. Dar ne bucurăm de frumoasa primăvară.

Jipa Elena Grațiela, clasa a V-a B

Profesor îndrumător, Savu Ioana

Primăvara în pădure

Mă aflu într-o pădure liniștitoare. Mama natură mă îmbrățișează cu ale ei brațe calde și cu ale caldelor raze de soare mângâietor ce luminează printre crengile copacilor bătrâni, ce-și apleacă ramurile încolo și-ncoace ca un steag în vântul șuierător.

Un vuiet de vânt îmi suflă în păr. Păsărelele cântă într-o orchestră bătând din aripile lor mici.

Totul este ca-ntr-o poveste. Imaginile splendide ale ciupercuțelor pătate mă încântă mereu. Covorul de frunze trosnește sub pașii mei ușori.

Popescu Antonia Iuliana, clasa a V-a B

Profesor îndrumător, Savu Ioana

Frumusețea primăverii

Primăvara se așterne lin peste câmpii și peste crânguri. O armonie de sunete, imagini și arome îmi mângâie sufletul.

Haina iernii de zăpadă s-a topit, lăsând în urmă un frumos soare strălucitor. Înduioșătorul dans al păsărilor în cerul albastru precum oceanul, al ierbii în vânt și chiar al mielușeilor pe câmpii minunează fiecare ființă.

Briza călduroasă îmbrățișează frunzele înalților plopi. Peștii înoată liberi, mai rapid decât vântul. Delicații fluturași își redeschid aripile după o iarnă aspră. Iar acum a venit noaptea. Licuricii acompaniază orchestra greierilor cu lumini puternice și colorate. Stelele apar din nou. Luna luminează toată pădurea. Bufnițele își încep cântecul nocturn.

Parcă toată lumea a renăscut. Toți suntem mai fericiți, mai liberi. Totul este minunat!

Nițu Eliza, clasa a V-a B

Profesor îndrumător, Savu Ioana

Vers pour Roumanie

Je pense toujours à toi…
Douce Roumanie!
Avec tes paysages,
Couleurs de rêve.

Tes villages rustiques,
Source d'inspiration
Pour cette poésie,
Ma belle patrie.

Tes belles montagnes,
Tes verts fôrets,
Rivières cristallines,
Qu'on écoute le murmure.

Duțu Bogdan Natanael, clasa a VIII-a B
Profesor îndrumător, Porojan Nicoleta

Chère Roumanie,

Trois régions comme trois soeurs
Unies par une promesse
Unies en alliance
Vivre toujours ensemble
En étroite harmonie
Comme une grande Roumanie.
Des gens travailleurs,
Des gens chaleureux,
Un seul pays.
Avec des belles montagnes,
Des torrents qui tombent en cascade
Des plaines étirées
Des cents, milles, million beautés
Les poésies d' Eminescu,
Les chansons de Porumbescu,
Les peintures de Grigorescu,
Les sculptures de Brânduşi,
Dans le monde on a fait
Fier notre cher pays,
Je t'aime Roumanie.

Zamfira Ariana, clasa a VII-a B
Profesor îndrumător, Porojan Nicoleta

Aventuri în lumea sportului

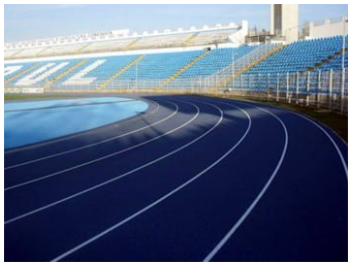

Întrecerea sportivă

Astăzi părinții m-au luat de mână și m-au dus la sală. La 12 ani aveam 80 de kilograme, iar doctorul mi-a recomandat să fac sport și să mănânc sănătos. La sală am alergat pe bandă și era chiar interesant, mă gândeam să mă înscriu și la concursuri de alergat.

Cu timpul am devenit destul de preocupată de modul meu de viață și chiar m-am ținut de acest sport până când devenise o plăcere, nu o obligație. De ziua mea, părinții au cumpărat bilete la competiția de alergat și m-am bucurat, deoarece aveam locurile rezervate în primul rând.

Când toți erau pregătiți să înceapă concursul, au observat că lipsește un coechipier, iar omul de rezervă nu era. Organizatorul concursului a luat microfonul și a anunțat că cine are peste 12 ani și practică acest sport poate să se prezinte pe teren la linia de START.

Astăzi fiind ziua mea de naștere și împlinind 13 ani, m-am ridicat în picioare și m-am prezentat pe teren. Deoarece nu mai era niciun voluntar, m-au primit în concurs.

Acum cu toții erau pregătiți ca alergarea să înceapă, iar când fluierul s-a auzit mi-am zis în gând că aceasta este șansa mea… Nu am câștigat concursul, dar am fost fericit să aud că am ieșit pe locul al IV-lea. Acest concurs m-a ambiționat și mai tare să continui să alerg. Într-un an am slăbit 30 de kilograme, mă simțeam din ce în ce mai bine, iar părinții erau foarte fericiți de evoluția mea, așa că m-au înscris și la handbal.

Acesta era visul meu, dar nu mi-l puteam realiza din cauza kilogramelor pe care le aveam.

Crăciun Andreea, clasa a VIII-a A

Profesor îndrumător, Radu Cosmina

Aventura

În fiecare sâmbătă, în orașul nostru, se organizează o întrecere între adolescenți. De data aceasta era o întrecerea deosebită. Traseul era prin pădure, iar pe concurenți alergatul în aer liber îi bucura.

Oh, da! Scuzați-mă, am uitat să mă prezint. Mă numesc Tom și am să vă povestesc o întâmplare pe care am trăit-o. Totul a început la acea întrecere, la care, desigur am participat și eu. Adversari erau 12 băieți, dintre care, doi îmi erau prieteni, Ben și Alex. Concursul începu! Nu știu

cum, dar eu eram primul. Pădurea era uimitoare, iar eu, fiind înaintea celorlalți concurenți, o puteam admira cu atenție.

În față am zărit o vietate ciudată, părea a fi un câine, dar era prea mare. În acel moment eram prea curios să aflu ce era acea ființă, așa că am fugit spre ea. Când m-am apropiat, mi-am dat seama că era o minunată lupoaică albă. Ochii îi erau albaștri ca cerul, iar blana era pufoasă și albă. M-am apropiat de ea și am văzut că are o rană la unul dintre picioare. Tatăl meu era veterinar, iar eu știam câte ceva, deoarece mereu îl ajutam. În acel moment am uitat cu totul de întrecere, am luat lupoaica și am dus-o la colegul tatei care locuia la ieșirea din pădure. Acesta nu era acasă, așa că, am încercat să-i bandajez piciorul și am reușit. Cel mai mult mă mira faptul că lupoaica era atât de blândă, așa că am hotărât să o păstrez.

Și astăzi ea îmi este cel mai bun prieten. Ador momentul când mă privește cu ochii ei mari. Întrecerea a câștigat-o prietenul meu Ben, iar eu m-am bucurat de găsirea lupoaicei.

Tudor Georgiana, clasa a VIII-a A

Profesor îndrumător, Radu Cosmina

Victoria

Era vară. Vântul bătea foarte tare. Din spate simțeam victoria. Eram la semifinalele alergărilor de viteză din California. Trebuia să parcurg 5 kilometri până la finalul cursei. Erau foarte mulți concurenți și eu trebuia să fiu primul pe lângă Speedy. El lua mereu locul I.

Cursa începuse și startul a fost perfect, cu o plecare sincronizată în totalitate. Eram în fruntea tuturor și parcă simțeam că o să câștig, dar dintr-o dată, Speedy Gonzalez venea cu o viteză mult mai mare. Era de necrezut, atât de mic și așa de rapid! Cred că ajunsesem la jumătatea cursei și deja eram al doilea. Ceilalți concurenți erau cu mult în urma mea, iar Speedy înainte. Deodată mi-am amintit că adidașii mei au o super putere. Am activat-o și vruuum!!! Aveam o viteză uluitoare. Ajunsesem la linia de sosire primul, iar Speedy nu mai avea cuvinte. El nu pierduse nicio cursă până atunci.

Mă simțeam victorios. Era prima mea victorie. Aveam lacrimi de bucurie și eram fericit, deoarece această cursă a avut un final fericit pentru mine.

Deftu Ovidiu, clasa a VIII-a A

Profesor îndrumător, Radu Cosmina

Întâmplarea

Eram în luna noiembrie. Și afară, pe zi ce trecea se făcea și mai frig. Aerul cald și plăpând al toamnei dispăruse și acum veni frigul, gerul, chiar și bruma. Era foarte frig.

Eu și Laila eram bune la sport. Cel mai mult ne plăcea gimnastica și eram talentate la așa ceva. Eram în vacanța de iarnă și trebuia să mergem în competiții. Fiindcă eram prietene, mergeam împreună. Era joi, iar ziua următoare aveam competiție. Așa că am sunat-o pe Laila și ne-am antrenat pentru ziua următoare. Ne doream să câștigăm.

Veni ziua cea mare. Cu inima cuprinsă de emoții m-am trezit și m-am pregătit de plecare. Eu locuiam departe și frigul era cumplit, ceața densă și pe lângă aceasta și ningea. Nu știam cum o să ajung la competiție, însă știam că trebuie să fac tot posibilul pentru a ajunge. M-am întâlnit cu Laila și ne-am continuat drumul. Cu ajutorul unui ceai din termos, pe care mi-l dăduse mama, am reușit să înfrângem gerul și am sosit la timp.

Ne-am echipat în sala de pregătire și peste o oră am început. Una câte una am trecut probele. Într-un final, am ajuns și eu și am trecut cu bine. După mine, urma Emily, care era o persoană foarte timidă. Probabil că din cauza emoțiilor când a sărit peste bară, la aterizare a călcat strâmb și și-a luxat glezna. Medicii au sărit în ajutorul ei și au transportat-o la urgență.

De atunci mi-a fost frică să mai continui, dar mama m-a încurajat. Voi încerca să-mi controlez emoțiile și să înfrâng teama de a mai concura.

Militaru Andreea Denisa, clasa a VIII-a A

Profesor îndrumător, Radu Cosmina

Ghinionul

Era o zi de duminică. În acea zi trebuia să merg la o competiție sportivă, pe stadion. Eu și colegii mei am format o echipă bună.

Când am ajuns, fiecare avea emoțiile lui, dorind să fie cât mai bine la întrecere. Într-un final, echipele erau finalizate și eram pe punctul de a începe cu adevărat competiția. Prima probă, „ștafeta”. Totul bine și frumos! La a doua probă „frânghia”. „ Acu-i acu!”, îmi spun eu în minte. Ei bine, acea sfoară era cam uzată și aproape desfăcută. Am tras tare și eu și ceilalți și tocmai la mine rupându-se sfoara, am căzut cu picioarele în sus, iar ceilalți peste mine. Cu toții erau foarte

grei, iar eu căzusem pe o mână, dând-o peste cap. Voiam neapărat să joc. Mâna mă durea foarte tare și cu ea bandajată am continuat la următoarea probă. Nu vă puteți imagina ce era acolo! Toată lumea râdea de noi. Și asta nu e tot, să vedeți cât ghinion am putut să am.

O altă probă cu ștafeta. Eee! aici s-au întâmplat multe. Trebuia să mă întrec cu o fată gigant, mă refer la înălține, și aici este de fapt întâmplarea propriu-zisă. Era simplu… pentru alții. Trebuia să sărim, să trecem, să alergăm și să dăm „ghinionul" mai departe… ăăă… am vrut să spun să dăm ștafeta mai departe. Am trecut cu bine peste proba în care trebuia să sărim, dar trebuia să trecem printre niște jaloane.

Am avut viteză și am intrat în ele, dându-le jos, toată lumea „iar" râzând. Am primit o mustruluială zdravănă. Așa frumos … s-a terminat ziua!

Cu toate ghinioanele, tot locul I am luat, fiind cei mai buni.

Dinu Gabriela-Daria, clasa a VIII-a A

Profesor îndrumător, Radu Cosmina

Premiul

Era joi, ora 15:00. La ora acesta era competiția de alergat, unde erau foarte mulți copii de la multe licee din țară. Premiile erau următoarele: cel care câștigă locul I, primește un cec de 1 mie de dolari și un loc în cartea recordurilor drept cel mai rapid copil din țară. Locul al II-lea primește un cec de cinci sute de dolari, iar locul al III-lea primește 250 de dolari. Cei care sunt sub locul al III-lea nu vor primi premii, ci doar diplome.

După ce s-au prezentat premiile, un om cu un pistol, nu, nu un pistol cu care împuști oameni, ci cu pistol cu care se dă startul cursei, a început numărătoarea inversă și, când s-a terminat, cu un mare reflex, a apăsat pe trăgaci fix când cel care vorbea la un microfon a zis „Start!". După cursă, un copil pe nume Goreci a câștigat cursa și a luat locul I. Nici nu se bucură bine, că a picat jos, leșinat de la prea mult efort.

După un timp foarte lung, Goreci s-a trezit și ne-a întrebat pe toți ce s-a întâmplat și ce caută pe jos. Toți i-am povestit cele întâmplate, iar acesta s-a bucurat ca un copil mic atunci când tatăl său i-a cumpărat prima bicicletă. Și-a pierdut ceva cunoștințe, dar în rest, lucrul cel mai important era că acesta era în viață și cu premiul în buzunar.

Anghelescu Denis-Nicolae, clasa a VIII-a A

Profesor îndrumător, Radu Cosmina

Talente printre pitici

Zborul cu dragonul

Pentru a doua oară se aude glasul mamei.

- Elmer, iar întârziem la cursul de echitație!

- Sunt gata, mamă! Uite-mă!

- Pe unde ai umblat?

- Am zburat pe un dragon, pe deasupra Munților Țepoși, spre țara lor, Ținutul Albastru.

- Elmer, ai o imaginație atât de bogată! Bine, te iert că ai întârziat!

Dar mama habar nu avea că Elmer spunea adevărul. Aflase de existența dragonului de la pisica maidaneză pe care familia lui o adoptase. Elmer a eliberat dragonul ce era ținut captiv pe Insula Sălbatică. A zburat pe spatele lui prin norii cei pufoși și albi, a făcut întreceri cu păsările, a văzut de sus cum oamenii din orașul în care locuia mișunau în toate părțile. Totul era superb.

La un moment dat, cerul a devenit din albastru gri și apoi chiar negru. O furtună puternică i-a prins în mijlocul mării. Aripile dragonului deveneau din ce în ce mai grele și îi era aproape imposibil să mai zboare. Au avut noroc: au aterizat pe un banc de nisip. Erau atât de obosiți că au adormit în ploaie.

Când s-au trezit, soarele strălucea mândru, dar aripile dragonului erau încă umede. I-a luat ceva timp să se usuce.

Dragonul l-a adus pe Elemer acasă la timp, astfel încât să nu piardă cursul de echitație.

Jeculescu Sara- Ioana, clasa a III-a B,

înv. Mărculescu Mihaela

Întâmplări imaginare din apă, despre apă

Zâna Apei

Seceta pusese stăpânire de ceva vreme pe Ținutul Florilor. Florarii își vedeau minunatele copile cum își plecau tot mai mult capetele și ajungeau una cu pământul.

Doi dintre ei, Hans și Ruben, au plecat să caute izvoare ascunse. Au colindat păduri, au răscolit văi, dar nici urmă de vreun izvor.

Cum stăteau ei la umbra unui copac, în față le apăru o zână.

- Ce căutați, dragi călători?

- Un izvor, au răspuns cei doi în cor.

- Eu sunt Zâna Apei, veniți cu mine!

Cei doi au urmat-o pe zână până la palatul ei de apă.

- Beți! Este apa mea, apa de care voi aveți mare nevoie.

- Mulțumim, au spus ei, după ce au băut cu poftă din apa cea limpede ca un cristal.

După puțin timp, unul dintre ei spuse:

- Putem lua apă și pentru florile noastre ? Venim cu câteva butoaie.

- Nu puteți, acest loc este secret ! Ați devenit prizonieri în castelul meu.

- Te rugăm, eliberează-ne ! spuse Hans.

- Vă eliberez, dacă faceți ceva pentru mine.

- Sigur, spuse cu jumătate de gură Ruben.

- Vreau să mergeți în sat și să-mi aduceți flori de aur. Să nu dureze mult, că vin după voi!

- Da, îți aducem câte vrei.

Cei doi au plecat spre casă. Știau că în ținutul lor nu se găsesc flori de aur.

- Trebuie să găsim o soluție, spuse Hans!

- Să mergem la bâtrânul florar Edgar, el are multe specii de flori rare.

Au ajuns la el și i-au povestit toată întâmplarea. Acesta a mers în grădina din spate și a adus un ghiveci fără flori.

- Luați acest ghiveci și mergeți la Zâna Apei. Până ajungeți acolo va fi plin de flori.

Cei doi au plecat cu inima strânsă. Când au intrat în împărăția Zânei Apei a apărut o floricică plăpândă, aurie. Cu cât se apropiau, cu atât creștea numărul florilor.

Zâna a fost mulțumită și și-a revărsat apele spre satul celor doi.

Radu Ionuț Nicolas, clasa a III-a B, înv. Mărculescu Mihaela

Călătorie pe un nor

Matilda este o fetiță de zece ani căreia îi place să exploreze. Este curajoasă și de aceea i se mai spune „Neînfricata”.

Într-o zi, ea se întâlni cu norulețul Cumulus. Acesta o luă pe spatele lui și o purtă pe deasupra apelor cristaline, câmpiilor roditoare, munților semeți, dealurilor șerpuite. De acolo de sus, oamenii se vedeau ca niște furnicuțe.

La un moment dat, ajung deasupra mării. Pe măsură ce înaintează, apele devin învolburate și curenții tot mai puternici. Cumulus se clătină și îi spuse Matildei că Voltus, dușmanul lui este cel care creează acești curenți puternici. Fetița încerca să fie calmă. Cumulus i-a spus că lui Voltus nu îi place apa și dacă o atinge își pierde din puteri.

Matilda i-a spus lui Cumulus să se apropie cât mai mult de valuri, astfel încât să ia apă în pălăria ei. Cumulus a făcut întocmai. Fetița arunca apa spre Voltus, apoi cobora cu norul să umple încă o dată pălăria. Voltus s-a calmat și marea s-a liniștit.

Cumulus a adus-o pe Matilda acasă. Fetița era prea fericită ca să realizeze dacă a fost real sau imaginar.

Banu Ștefania Lăcrămioara, clasa a III-a B,

înv. Mărculescu Mihaela

Balena și cufărul

Kabi, Jack și Izi locuiesc în Insulele Mistice. Ei sunt foarte buni prieteni. Cât este ziua de lungă ei se joacă și caută comori.

Pe când Kabi se juca cu papagalul lui colorat, auzi un geamăt. Speriat a fugit să dea de veste prietenilor lui.

- Prieteni, prieteni, eu și papagalul meu colorat am auzit un sunet neobișnuit ce ne-a speriat. Vine dinspre țărmul oceanului.

- Trebuie să fim curajoși, spuse Jack. Haide să vedem ce se întâmplă!

Mergând la locul faptei au descoperit o balenă ce plângea. Izi a spus că balena este bolnavă și are nevoie de ajutor. Copiii s-au apropiat de ea. Atunci, balena deschise gura ei mare și îi înghiți pe cei trei, dar și pe papagal care era pe umărul lui Kabi.

În interior era tare întuneric. Jack înaintă spre abdomenul balenei și observă ceva strălucitor. Era un cufăr.

- Cred că din această cauză este supărată balena, spuse Jack.

- Acum trebuie să găsim o soluție să scoatem cufărul și în același timp să ne eliberăm de aici. Lui Scaly, papagalul, îi veni o idee:

- Luați o pană din coada mea și gâdilați-o pe cerul gurii. Va tuși sau va strănuta și ne va arunca afară.

- Bună idee! Să tragem cufărul mai aproape, zise Kabi.

În câteva clipe au fost aruncați pe țărm. Balena a bătut apa cu coada de câteva ori în semn de mulțumire, apoi s-a depărtat. Copiii au fost curioși să vadă ce este în cufăr. L-au desfăcut cu greu și au găsit câteva monede, o hartă și o busolă.

Silișteanu Sara Maria, clasa a III-a B,
înv. Mărculescu Mihaela

Cascada Curcubeu

Undeva, pe o insulă îndepărtată și uitată de lume, se spune că există o Cascadă Curcubeu.

Această cascadă este unică. Ori de câte ori o ating razele soarelui, ea strălucește în culorile curcubeului. Oricine vine la cascadă și bea apa atunci când ea este colorată, devine un fluture curcubeu și rămâne așa până la apusul soarelui. Noaptea, cascada devine galbenă și strălucitoare parcă ar fi o rază de soare.

Prințesa Mara împlinise 18 ani și trebuia să se mărite cu prințul Noris. Nu își dorea un soț atât de urât, chiar dacă provenea dintr-o familie de vază. Era atât de îngrozită de înfățișarea acestuia, încât a hotârât să fugă de la palat. A fugit și a tot fugit, zi și noapte, până a ajuns la Cascada Curcubeu. Pentru că era însetată, ea a băut din apa cascadei și s-a transformat în cel mai frumos fluture.

Din urmă a venit și prințul cu argații. O căutau să o ducă înapoi la palat. Și prințul a ajuns la cascadă. S-a așezat pe o piatră. A început să vorbească singur. Fluturele era aproape de el, pe o

frunză. *Cum să fac eu să rup blestemul ce mă apasă din copilărie când am chinuit-o pe regina fluturilor?*

Prințesa auzise totul, dar nu prea înțelegea. Își dorea să-l ajute. Fiind fluture, a zburat la regina fluturilor. Aceasta i-a spus că blestemul se va rupe când o prințesă adevărată îl va săruta pe prințul cel urât.

A zburat acasă, s-a așezat la fereastra camerei sale și a așteptat seara ca vraja să se rupă.

În ziua următoare, l-a anunțat pe tatăl său ca vrea să se căsătorească cu prințul Noris. La ceremonia de cununie, prințesa Mara l-a sărutat pe prinț. Acesta s-a transformat într-un tânăr chipeș de la care nu îți puteai lua privirea.

Cei doi au trăit fericiți. Uneori, mergeau la Cascada Curcubeu și beau apă, se transformau în fluturi și hoinăreau până la lăsarea serii.

Mihăescu Cristiana Rebeca, clasa a III-a B,

înv. Mărculescu Mihaela

Orchestra mării și baletul algelor

Cântă marea înspumată
Cu nisipul, în duet,
Vin perechi, perechi de alge
Invitate la balet.

Și coralii cei pufoși
Se înclină grațioși
Mării, ei îi mulțumesc
Și în cercuri se rotesc.

Două alge șugubețe
Fac salturi îndrăznețe
Peste un căluț de mare
Ce aleargă după soare.

Silișteanu Sara Maria, clasa a III-a B,

înv. Mărculescu Mihaela

Din lumea animalelor și plantelor

Prietenii animalelor

Noi suntem colectivul clasei a II-a B. Cu toții iubim animalele; pe cele domestice am învățat să le îngrijim, iar pe cele sălbatice, să le respectăm.

Noi locuim la sat. În gospodăriile noastre trăiesc: câini, pisici, cai, oi, capre, iepuri etc. Fiecare dintre aceste animale primește afecțiunea noastră. Le iubim pentru devotamentul lor (câinii ne păzesc gospodăriile, caii ne înlesnesc muncile câmpului), pentru foloasele pe care ni le aduc (carne, lapte, brânză, lână).

Găsim în ele prieteni adevărați; ne sunt tovarăți de joacă, iar la nevoie, pot fi un real ajutor pentru persoanele care au nevoie de însoțitori. Știm că sunt rase de câini care sunt dresați pentru a-i ajuta pe nevăzători, alții pentru a salva de la înec; de asemenea, pot scoate dintre dărâmături persoanele aflate în pericol, sunt prietenii pompierilor.

De-a lungul timpului, oamenii au creat proverbe, zicători, ghicitori despre animale. Ne-am amintit câteva dintre acestea și vrem să vi le împărtășim: „Un câine bun nu aleargă după orișicine îl strigă!”, „Pisica cu clopoței nu prinde șoareci”, „Când pisica nu-i acasă, joacă șoarecii pe masă.”

Dragi prieteni, nu-i așa că trebuie să iubim animalele? Ele sunt minunate! Devotamentul lor ar trebui să fie un exemplu pentru noi, oamenii!

Elevii clasei a II- a B,

Învățător Drăgan Cristina Irina

Tot din dragoste pentru animale, am compus și versuri:

Prietenul meu, Ruffy

Am un câine mititel
Nu îl cheamă Azorel!
Numele Ruffy i-am pus
Este blând și jucăuș.

Blana-i albă, ochii mici
Parcă sunt două mărgici.
Doarme-n casă lângă mine
Pentru că se simte bine!

Când mă vede-i bucuros
Dă din coadă-n sus și-n jos
Și m-apucă de picior,
Să mă joc cu el de zor!

Pisicuța

Am o pisicuță
Mică și drăguță
Zilnic ne jucăm,
Frumos ne distrăm.

Stăm mult împreună,
Iar de-i vremea bună,
Ne jucăm afară
Din zori până-n seară.

Iepurașul

Iepurașul meu frumos,
Toți îmi spun că ești fricos!
Însă eu nu dau crezare
Și te iau la o plimbare!

Ești prietenul meu drag,
Urecheat și sprâncenat!
Iar când mă privești duios,
Eu te cred și curajos!

Elevii clasei a II- a B,
Învățător Drăgan Cristina Irina

O amintire de neuitat

Îmi amintesc cu emoție ultimul an de grădiniță! Doamna educatoare a primit o mulțime de pliante cu titluri de cărți pentru copii. Mi-a atras privirea o imagine cu un cal superb. Pe loc m-am hotârât să cumpăr acea carte. Am rugat-o pe doamna educatoare să mi-o comande. Dumneaei cunoștea pasiunea mea pentru cai și a acceptat pe loc.

Eram nespus de nerăbdătoare să primesc cartea. A sosit și momentul mult așteptat! Obrajii îmi ardeau, inima îmi bătea, parcă voia să îmi sară din piept! Timpul parcă se oprise în loc! Nu știam cum să fac să ajung mai repede acasă și să o rog pe mami să îmi citească.

În fiecare după-amiază, mami îmi citea cel puțin un capitol. Trăiam alături de personajul meu îndrăgit fiecare moment: mă bucuram când era fericit și suferam când avea necazuri.

Timpul trecea, dar eu nu mă săturam să ascult povestea lui Black Beauty! În vacanța aceea, mami mi-a citit întregul roman de 11 ori ! Vă rog să mă credeți! Nu exagerez! Îmi doream să merg la școală, să învăț să citesc ca să pot citi singură despre viața nobilului animal care m-a cucerit!

Anii au trecut, iar la sfârșitul clasei a II-a am citit-o singură!

Dragi prieteni, dragi iubitori de animale, acest roman este o lecție de dragoste, devotament și recunoștință!

Black Beauty este simbolul puterii, al afecțiunii și al inteligenței! Nu poți să nu îl iubești!

Drăgan Teodora Ioana, clasa a IV-a B, înv. Mihai Elena

Legenda păpădiei

În vremurile îndepărtate, trăia o prințesă deosebit de frumoasă și de bună la suflet.

Într-o zi, prințesa a văzut pe malul mării un peștișor care se zbătea în nisipul auriu. Merse către el și îl aruncă înapoi, în valuri. Peștișorul îi mulțumi și îi oferi o sămânță nemaivăzută. Prințesa o luă, se întoarse la castel și o plantă în grădina din fața ferestrei.

Ca prin minune, a doua zi, sub fereastra ei răsărise o mulțime de flori galbene care se unduiau în adierea blândă a vântului.

Prințesa culese o floare, o numi “păpădie”, iar pe celelalte le răspândi în întreaga împărăție pentru ca întreaga suflare să se bucure de frumoasa floare.

Drăgan Teodora Ioana, clasa a IV-a B, înv. Mihai Elena

MAMEI

Mama

Mama mea, rază de soare,
Ești frumoasă ca o floare
Eu pe tine te iubesc
Cât pe lume am să trăiesc.

Ai avut grijă de mine
Să am doar zile senine.
M-ai învățat cu dulceața
Să fac primii pași în viață.

M-ai crescut, m-ai legănat
Sfaturi bune tu mi-ai dat.
Pentru asta-ți mulțumesc
Scumpă mamă, TE IUBESC!

Antofie Iuliana Cătălina, clasa a II-a A,
înv. Onofrei Iuliana

Martie 2019, Glodeni

Dragă mamă,

Luna martie este specială pentru toate mamele. Dar tu ești zâna mea în fiecare minut, în fiecare clipă din viața mea.

Ochii tăi căprui, mici și sclipitori îmi dau încredere în mine. Mâinile tale fine mă ating blând și un sentiment de siguranța îmi cuprinde toată ființa. Când stăm amândouă, tu o floare, eu un boboc și ne uităm la cerul senin, parcă timpul se oprește în loc.

Într-o zi eu nu pot rezolva un exercițiu, într-o noapte fac febră, într-o după-amiază mă lovesc, dar eu știu că tu, mamă, ești lângă mine și mă susții, mă încurajezi, tu ești diamantul meu fermecat care sclipești de e soare sau vânt, de e zi sau noapte.

Mamă, ești un izvor de bunătate, de dragoste necondiționată, de povețe valoroase.

Îți mulțumesc că ești alături de mine, mă iubești, mă îngrijești. Te iubesc foarte mult și vreau tot ce este mai bun pentru tine!

Silişteanu Sara Maria, clasa a III-a B, înv. Mărculescu Mihaela

PĂRINȚII – modele demne de urmat pentru elevii clasei a V-a A

MAMA

Ea este cea mai sfântă ființă care a fost alături de mine când m-am născut, când am făcut primii pași și când am spus primul meu cuvânt care, din câte îmi amintesc, a fost „mama”.

De la ea am primit prima atingere, o atingere blândă și călduroasă. Chipul mamei mele îl am în minte zi și noapte, iar sărutările ei sunt mai dulci decât un borcan cu miere.

Bunătatea ei o simt zilnic, ceea ce mă face să mă simt în siguranță. Mama este o ființă calmă care nu suportă certurile în familie. Eu iau exemple de la ea, fiindcă avem multe în comun.

Nici când o să cresc nu am să o uit, pentru că ea este unică și prețioasă pentru mine. Calitățile ei sunt un „buchet de flori”, iar uneori o grădină și fiecare floare reprezintă o calitate a mamei.

Mama pentru mine este un exemplu demn de urmat. Iubirea-mi pentru mama nu are sfârșit!

Radu Maria Valentina, clasa a V-a A,

prof. coordonator Radu Cosmina

MAMA

Dintre toate persoanele din lume, cea pe care am ales să o descriu este mama. Ea mă ajută când nu știu ceva sau când nu pot să pronunț anumite cuvinte de legătură. Ea mă ajută să înțeleg atunci când nu știu.

Pe mama nu o interesează ce notă iau, ci doar să știe că am înțeles. Când dăm câte un test, ea îmi scoate modele de pe internet pentru a exersa și pentru a mă putea descurca mai bine la cel de la clasă.

Pentru aceste lucruri sunt foarte bucuros că am o așa mamă, care nu mă lasă să lenevesc și mă încurajează în tot ceea ce vreau să fac.

Duțu Damian Emanuel, clasa a V-a A

prof. coordonator Radu Cosmina

Părinții mei

Pentru mine, modelele mele în viață sunt mama și tata. Ei îmi sunt mereu aproape și mă ajută să trec cu ușurință peste toate situațiile grele întâlnite în viața de zi cu zi. Ei sunt niște persoane puternice și perseverente, de la care am învățat foarte multe lucruri. Am învățat să respect oamenii în vârstă, dar și pe cei tineri, dacă vreau să fiu respectată.

Ei sunt blânzi, inimoși, sufletiști și știu să ajute oamenii care întâmpină greutăți. Eu îi iubesc foarte mult pentru că știu că și ei mă iubesc enorm de mult. Părinții mei, pentru mine, sunt niște persoane deosebite, care știu să te salveze din orice pericol. Ei sunt cei mai buni părinți din întreaga lume și mă mândresc cu acest lucru. Părinții mei nu m-ar lăsa niciodată în situațiile grele, pentru nimic în lume. Nu mă interesează ce zic alți oameni despre ei, dar eu știu un singur lucru: sunt cei mai minunați părinți și mă bucur că mi-am ales așa modele în viața mea. Iubirea mea pentru ei este nemărginită. Sper ca în toată viața mea să nu uit de ei și când or să aibă greutăți mari sau mici, eu o să le fiu aproape și o să îi ajut, așa cum ei m-au ajutat pe mine.

Matei Andreea Bianca, clasa a V-a A

prof. coordonator Radu Cosmina

Portretul mamei

Mama mea are 31 de ani și în ochii mei este cea mai frumoasă ființă. Are o înălțime potrivită, ochii căprui, iar părul scurt, de culoare castanie. De multe ori doar cu o privire reușește să mă calmeze și să îmi aducă zâmbetul pe buze. Fața ei este albă, chipul blajin, iar obrajii se îmbujorează atunci când sunt în brațele ei.

Mama mea are multe calități, dar cele mai importante sunt următoarele: este iubitoare, deșteaptă, ascultătoare, sfătuitoare, calmă, optimistă, blândă, răbdătoare, echilibrată, amuzantă, plină de bunătate și puternică. Ea niciodată nu s-a plâns de nimic, cum ar fi că are prea mult de lucru sau prea multe probleme pe cap. A știut întotdeauna să-și rezolve și singură problemele. Deci, este de înțeles de ce mama mea este un exemplu demn de urmat pentru mine, pentru că fiecare copil își consideră mama un model.

Verzea Ana Maria, clasa a V-a A

prof. coordonator Radu Cosmina

Mama mea

O persoană pe care nu încetez să o admir este desigur scumpa mea mamă. Este cel mai prețios dar venit de la Dumnezeu pentru care îi mulțumesc în fiecare zi și Îl rog să o țină mulți ani sănătoasă.

Deci, ce pot să vă spun despre ea? Nu poate fi descrisă prin cuvinte, dar eu o să încerc să o descriu așa cum este: frumoasă, cu ochii verzi și părul castaniu, dar mai presus de toate este drăgăstoasă, harnică și corectă.

Scârtoaje Roberta Andreea, clasa a V-a A

Mama

Mama mea este în vârstă de 34 de ani. Mama mea are părul șaten, ochii căprui și sclipitori și un zâmbet unic. Ea este foarte frumoasă, sociabilă, amuzantă, iubitoare, harnică și bună la suflet. Mereu când îmi zâmbește îmi umple sufletul de bucurie și iubire față de ea. Eu o îndrăgesc foarte mult pe mama mea și o respect pentru că a putut să crească un copil ca mine care, atunci când făceam o prostie, niciodată nu mă certa. Ea m-a crescut, m-a educat, m-a învățat să iubesc și mereu mă ajută în tot ceea ce îmi propun pentru viitorul meu.

Mama mea este o persoană harnică și nu se plânge niciodată, indiferent de ceea ce are de făcut. Mama îmi spune mereu că orice îmi va oferi viața, mereu o să mă susțină în tot ce îmi doresc să fac.

Eu o voi iubi mereu, indiferent cum o să îmi croiesc viața! Niciodată nu o să uit că acasă am o mamă care mă iubește și mă așteaptă mereu cu brațele deschise.

Nanciu Briana Andreea, clasa a V-a A

Tata

Tata este persoana care mă face să evoluez, deoarece acum văd cât de greu e să nu-l am lângă mine seara, înainte de culcare, ca să-mi spună „Noapte bună!” sau să-mi fie alături când îmi este greu. Tata mă sună aproape în fiecare seară pentru a mă auzi. De fiecare dată când vorbesc cu el mă întreabă cum e cu școala, îmi spune să învăț, să o ascult pe mama și că mă iubește foarte mult. Tati este plecat în Germania și vine foarte rar în țară. De asta cred că tati e persoana care mă face să evoluez.

Ionescu Bianca, clasa a V-a A

prof. coordonator Radu Cosmina

Cuprins

Lumi Paralele… 3
Odiseea Miei 3
Tărâmul celălalt 5
În lumea oceanului 6
Tărâmul dulciurilor 6
Lumea în viitor 8
Miraculos și fantastic 8
Descrieri cu început dat 9
O călătorie în pădure 11
Primăvara 11
Renașterea naturii 12
Un nou anotimp 12
Primăvara în pădure 13
Frumusețea primăverii 13
Vers pour Roumanie 14
Chère Roumanie, ...14
Aventuri în lumea sportului 15
Întrecerea sportivă 15
Aventura 15
Întâmplarea 17
Ghinionul 17
Premiul 18
Talente printre pitici 19
Zborul cu dragonul 19
Întâmplări imaginare din apă, despre apă 20
Călătorie pe un nor 21
Balena și cufărul 21
Cascada Curcubeu 22
Orchestra mării și baletul algelor 23
Din lumea animalelor și plantelor 24
Prietenii animalelor 24
Prietenul meu, Ruffy 25
Pisicuța 25
Iepurașul 25
O amintire de neuitat 26
Legenda păpădiei 26
MAMEI 27
PĂRINȚII – modele demne de urmat pentru elevii clasei a V-a A 28
Mărțișoare colorate 32

Mărțișoare colorate…

Mărțișorul, un mic obiect prins într-un șnur alb cu roșu, este oferit persoanelor apropiate, pe 1 Martie, ca vestitor al sosirii primăverii, primind însă, în ultimii ani, semnificații diverse, de la podoabă aducătoare de noroc la simbol al renașterii naturii. În general, femeile şi fetele primesc mărţişoare şi le poartă pe durata lunii martie, ca semn al sosirii primăverii. Conform unor opinii, acesta este un simbol exclusiv românesc şi nu mai există şi la alte popoare, iar alţii consideră că mărţişorul este un obicei tradiţional românesc şi că unele popoare vecine, cum sunt bulgarii, l-au adoptat, datorită frumuseţii tradiţiei.

Prima parte a fiecărui al doilea semestru este marcată de un eveniment mult așteptat, care motivează toți elevii să se implice activ: *Expoziția de mărțișoare cu vânzare*. Activitatea este organizată de Consiliul Elevilor și își propune dezvoltarea creativității, originalității, îndemânării elevilor, implicarea tuturor elevilor, a cadrelor didactice și a părinților, dezvoltarea spiritului antreprenorial. Banii câștigați în urma vânzării sunt folosiți de fiecare clasă diferit, în funcție de cum dorește fiecare colectiv de elevi: se cumpără dulciuri ca recompensă a efortului depus, se achiziționează diverse materiale consumabile, necesare activității școlare sau sunt donați în scopuri caritabile.

Anul acesta, activitatea s-a derulat la Căminul Cultural *Daniel Drăgan* din localitate și a fost un real succes. Întreaga școală a fost prezentă la eveniment: s-au admirat creațiile elevilor, s-au vândut/cumpărat mărțișoare, s-a făcut reclamă produselor, au venit cumpărători și din afara școlii (părinți, bunici, reprezentanți ai autorităților locale), totul într-o atmosferă veselă, primitoare, civilizată.

Preşedintele Consiliului Elevilor, Brezeanu Robert Cristian

Profesor coordonator al Consiliului Elevilor, Mihai Elena